Już nie śpię [proza poetycka] — wodniczka

Obudziłeś mnie pierwszym powiewem cieplejszego słowa, które uleciało wiosną na sam początek myśli. O brzasku powitało ptasim trelem, delikatnie trącając oziębłość uczuciem. Tajemnica poranka skryła się pod rzęsą, która lekko trzepoce na widok zieleni twoich oczu. Ukryłeś tam źdźbła świeżej trawy, zroszone kroplą przyjemnie chłodnej rosy. Ale i tak wiem, że mnie kochasz. Snujesz się za mną ciepłym, jasnym cieniem, rozpraszając jego szarość. Już nie muszę spać przy zapalonym świetle.

Nocą czuję, jak zaścielasz łóżko swoją obecnością.
Proszę, nie pozwól mi więcej zasnąć.

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelakiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

wodniczka, dodano 25.03.2011 22:38

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.